

Budapesti specialitások

i — Séta a Lánchídon túl. —

Régi dolog, hogy a budapestiek nagy részének számára Budapestet még nem fődözték föl. Hány pesti van, akinek a Tabán, a Krisztinaváros egy-egy vidéke majdannyi misztikus, sohasem látott vonást rejt, mint akár London, vagy Pétervár valamelyik külvárosa. Budapest belépett a milliós nagyvárosok közé és a fejlődés terén eljutott már odáig, hogy a piros-sárga-kék sorompókon belül is lakosai csak egyes részeket, utca- és háztömböket tekintenek szűkebb hazájuknak, azt, ahol a lakásuk, a hivataluk, egy-két törzskávéházuk, meg törzshitelezőjük van. A többi, az *idegen* város számukra és bizony a terézvárosi polgár, ha tíz évben egyszer elkerül a Gellérthegy mögött húzódó utcalabirintusba, oly idegenül áll az ismeretlen formájú házak, ismeretlen életű emberek között, mintha nem is tíz percnire, de tíz évszázadnyira volna az Oktogontól. Budapest lakosai nem ismerik Budapestet. És ez tulajdonképp így van minden világvárosban a fejlődés bizonyos fokán túl.

Van azonban a városok fejlődésének egy amannál még magasabb foka. Az, amelyen a lakosság már megint ismerni kezdi az ő városát. Megismeri, de nem úgy, mint a jámbor földművesgazda a maga akác-lombos faluját, vagy a kisvárosi polgár a maga ren-

Nyári árvizek. Elöntött berek, úszó szénaboglyákkal. Garay Jenő amatőrfényképe